

Nu știu dacă sînt multe concursuri de muzică ușoară, nu știu dacă sînt puține și nici măcar nu știu dacă sînt bune. Dar ceea ce mi s-a înfățișat ochilor și urechilor la concursul dotat cu premiul „Lotca de aur” (într-un excelent reportaj al emisiunii pentru tineret de joi seara) întrece și cea mai năstrușnică fantezie a profanilor de noi. Este emoționant pînă la lacrimi să vezi niște tineri — pentru care muzica ușoară e „a doua viață”, care ar lăsa orice pentru muzica ușoară, servicii, școală, familie, cărți, fiindcă în afară de muzica ușoară nu le place „ni-

mic” — sincronizînd niște gesturi false cu niște sunete și mai false (fiindcă note muzicale nu se pot numi), pregătindu-se să devină vedete cu niște beregate mai afone decât mașina mea de scris, declarîndu-și sclavia totală față de o treabă pe care o fac mult mai artistic robinetele defecte de la baie. „— Ce vă place, în afară de muzica ușoară? — Nimic”. „Muzica ușoară e a doua mea viață”. Dar prima?

Ridem noi, ridem, dar prostia face ravagii.

Dumitru Solomon

CĂRȚI — REVISTE

Revista română

nr. 3/1973

Cu nr. 3/1973, „Revista Română” (publicație trimestrială de literatură și artă, editată în limbile franceză, rusă, engleză și germană) își asumă un veritabil oficiu de ambasador al teatrului românesc; preocuparea pentru această artă, prezentă aproape cu regularitate în paginile revistei, devine de data aceasta primordială, aproape întregul caiet fiind consacrat temei „Teatrul și contemporaneitatea”.

Încercînd să creeze o imagine cît mai cuprinzătoare a realităților teatrului nostru, revista se ocupă simultan de evoluția dramaturgiei și a artei spectacolului, îmbinînd perspectiva istorică și considerațiile asupra actualității. O profesiune de credință asupra menirii contemporane a celei mai vechi dintre arte semnează Radu Beligan; punctul său de vedere este concretizat de articolul de atitudine asupra concepției repertoriului aparținînd Margaretei Bărbuță.

Studiul „O criză a publicului?”, semnat de Sergiu Crișan, descrie, în coordonate largi, sferile de interes ale creației scenice, propunînd o selecție de valori validată de trecerea anilor; Valeriu Rîpeanu schițează un „proiect tematic” de istorie a noii dramaturgii; iar Valentin Silvestru aduce „la zi” aceste idei mai generale, printr-o privire de ansamblu asupra trecutei stagiuni. Împreună, aceste trei articole alcătuiesc un masiv capitol de informație și comentariu asupra fenomenului teatral românesc.

Alte două articole, semnate de regizorii Mihai Dimiu și Lucian Giurchescu, prezintă cititorilor din străinătate unele din temele de cercetare profesională ale creatorilor noștri: cel dintîi se ocupă de modificarea caracterului relației cu publicul prin prisma transformării locului de joc, cel de-al doilea expune o interesantă experiență personală în înscenarea dramaturgiei brechtienne. Un portret al „Doamnei Bulandra”, văzută de Traian Șelmaru, încălzește această densă și sobră culegere de texte.

Privit nu numai în sine, ci și în raport cu teatrul folcloric, teatrul românesc de azi pare să cîștige noi dinensiuni. Iar prezența unor vii și personale contribuții pe această temă îmbogățește considerabil sursele de interes: pe de o parte, cîteva teze despre „Dinamica teatrului folcloric românesc” sintetizate de etnologul Romulus Vulcănescu, pe de altă, notațiile regizorului Badu Penciulescu asupra modului cum teatrul folcloric sensibilizează și vitalizează creația artistului cult.

Redacția a ales cu discernămint pagini de literatură dramatică reprezentative: recenta piesă a lui Horia Lovinescu „Și eu am fost în Arcadia”, precum și extrase dintr-o operă „de căpătîi”, aflată la confluența dintre clasic și modern, și cu un subiect susceptibil să trezească interes: „Danton” de Camil Petrescu.

Multe ilustrații din spectacole, precum și o utilă fișă de colaboratori, adaugă o necesară notă de precizie documentară.

Pentru efortul deosebit de valorizare pe plan internațional a unei activități de multe ori excepționale, dar încă puțin cunoscute, pentru competență și obiectivitate, redacția Revistei Române are dreptul la omagiul celor ce FAC teatrul românesc.

I.P.